

March 27, 2016

Dear Padre

Why aren't heaven's gates open to all of humanity?

If God loves everyone, why aren't all of us saved?

When we picture heaven, we imagine a place where everyone is happy, loving, and at peace. If this is perfect bliss, then why wouldn't the Lord send everyone there? It is certainly a loving attitude to desire that all of our friends, family, and community enjoy the victory of union with the Trinity. When Jesus died and rose, he opened the door for all of humanity to enter eternal life. If we want everyone to be saved, and God wants everyone to be saved, what could possibly keep a person outside the Pearly Gates?

The answer lies in the very nature of God's love for us. Not everyone is saved because God wants us to choose salvation freely. While a person who

loves God and willingly obeys his commands will find the kingdom blissful, a person choosing pride or selfishness would not. Would heaven really be paradise if people could choose to be bullies, murderers, or abusers? If I reject God's love because I don't want anyone telling me what to do, I would not freely submit myself to the Lord's authority. God has given us free will, and that means we are free to reject him and his kingdom. For heaven to be heaven, everyone there must be submissive to God's will and each other. Jesus loves us too much to force us to be saved.

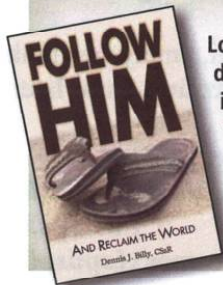
FR. MATTHEW BONK, CSSR
sundaybulletin@liguori.org

FOLLOW HIM

Lord, your love is stronger than death. Rather than the end of existence, death is a passageway to a new life, one that transforms us and carries us into the presence of our Father in heaven. Your paschal mystery reveals our future hope. You took our humanity with you so that we might one day join you in this resurrection.

—From *Follow Him and Reclaim the World* by Dennis J. Billy, CSsR (826504)

To see sample pages from this book, visit Liguori.org and type the title or 826504 in the search bar, or call us at 800-325-9521.

Liguori PUBLICATIONS © 2016 • Liguori, MO 63057-9999

Monday
MARCH 28

Octave of Easter
Acts 2:14, 22-33
Mt 28:8-15

Tuesday
MARCH 29

Octave of Easter
Acts 2:36-41
Jn 20:11-18

Wednesday
MARCH 30

Octave of Easter
Acts 3:1-10
Lk 24:13-35

Thursday
MARCH 31

Octave of Easter
Acts 3:11-26
Lk 24:35-48

Friday
APRIL 1

Octave of Easter
Acts 4:1-12
Jn 21:1-14

Saturday
APRIL 2

Octave of Easter
Acts 4:13-21
Mk 16:9-15

Sunday
APRIL 3

Second Sunday
of Easter

Sunday of
Divine Mercy
Acts 5:12-16
Rv 1:9-11a, 12-13, 17-19
Jn 20:19-31

Liguori.org

Easter

◆ March 27, 2016 ◆

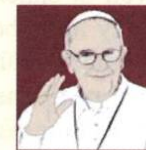
Acts 10:34a, 37-43 ◆ Col 3:1-4 or 1 Cor 5:6b-8 ◆ Jn 20:1-9 or Lk 24:1-12

My daughter was about four when we went to the local department store to do some shopping. I was looking over some item when I turned and realized that she wasn't beside me. It was not like her to wander away, and I spent a frantic fifteen minutes before I located her sitting on the floor playing with a doll from a display. I was at once relieved and angry, but more scared than anything else. What if something had happened?

When Mary Magdalene went to the tomb that early Sunday morning, she expected to find Jesus' body and mourn the loss of this man whom they all loved. Not finding him where she expected was an utter shock. I can only imagine there was some fear and anger: "Who took him? Where did he go? How could someone do this?" Her words tumbled out to Peter and the disciple Jesus loved. They, too, were astounded to find his burial cloth and though they believed, they did not understand what the empty tomb signified.

I can also imagine what they felt when they finally saw Jesus—surely relief and wonder, but there may have been a little anger that he had left them and fear for all that meant. Maybe that's how God feels about us when we wander away. We were lost, and God sent the prophets first and then his only Son to find us and lead us home. Out of love, Jesus gave his life and conquered death itself. In this Easter season, let us take great care neither to wander away nor to lose sight of the Lord. He is the source of our life. We belong to him.

MARY KATHARINE DEELEY
sundaybulletin@liguori.org

A Word From Pope Francis

"[God] does not like to lose what is his, and in order not to lose it, he goes out from himself, and ... searches for all those who are far from him... And how does he search? He searches to the very end."

—Morning meditation, November 7, 2013

© 2016 Liguori Publications, Liguori, MO 63057-9999. Printed in U.S.A. Imprimatur: "In accordance with CIC 827, permission to publish has been granted on September 11, 2015, by the Most Reverend Edward M. Rice, Auxiliary Bishop, Archdiocese of St. Louis. Permission to publish is an indication that nothing contrary to Church teaching is contained in this work. It does not imply any endorsement of the opinions expressed in the publication; nor is any liability assumed by this permission." No part of this work may be used in any form without the prior written permission of Liguori Publications. Scripture texts in this work are taken from the *New American Bible*, revised edition © 2010, 1991, 1986, 1970 Confraternity of Christian Doctrine, Inc., Washington, DC. All Rights Reserved. Design: John Krus. Image: glenda / Shutterstock. To order Liguori Sunday Bulletins, call 800-325-9521.

László nagyváradai megyéspüspök körlevele

Kedves Ünneplő Testvéreim!

„A hét első napján, kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz. Odaérve látta, hogy a követ elmozdították a sírtól” (Jn 20, 1). – Így kezdi Szent János evangélista a Jézus feltámadásáról szóló beszámolóját. A sírba helyezést követően, az idézett szavak átlépést jeleznek egy egészen új valóság felé. Aki elsőként a sírhoz érkezik, Mária Magdolna nyitott és üres sírt talál. Ijedtében Simon Péterhez siet, hogy segítséget kérjen, reménykedve abban, hogy az elvitt Jézus nyomára akadnak. Az üres sír felfedezése, ahogyan az idézett szavak bemutatják, kulcsfontosságú esemény a feltámadásba vetett hitünk megalapozásánál. Ezért érdemes ezeknél a szavaknál elidőzni, felettük elgondolkodni, a bennük rejlő üzenetet megragadni.

„A hét első napján...” – Amikor az evangélista leírja, hogy a zsidók nyugalmi napját, a szombatot követően Mária Magdolna Jézus sírjához siet, nem csak egy időbeli elhelyezésre gondol. A hétnek az első napja, annak korai órája valami **újnak a kezdetét** jelenti! Mária Magdolna útja már nem egy halotthoz vezet, hogy elvesztése miatt szomorkodjon. Ennél több valósul meg itt, mert az üres sír, az elhengerített kő látványa a sötétségből a világossághoz vezet azokat, akik úton vannak, akik keresésükben az érthetlennel találkoznak, akik nem azt találják, amit keresnek, ennek ellenében azonban egy új, félelmüket feloldó megtapasztalásban részesülnek. Az üres sír a nyugalom helyeként új megismerés forrásává lesz, hogy feltárja az ember előtt az élet újdonságát.

Az újdonság, amit a feltámadás történetének első szavai sugallnak, a **megértés és elfogadás** útja, hiteles húsvéti út, hogy kereséseink folyamán, Mária Magdolnához hasonlóan mi is eljussunk a húsvéti öröm megtapasztalásához.

[Ez a húsvéti út **Jézus élettörténetét** idézi fel előttünk, amely magában hordozza az újdonság jeleit. Földi megjelenésének első pillanatától kezdve környezete felfigyel rá: a világi vezetők tőle féltik hatalmukat, bölcsessége felülmúlja a farizeusok és írástudók okosságát, tanítása és csodái pedig megmozdítják Júdea és Galilea népét, aki új vezetőt és a várva várt szabadítót 10

véli felfedezni benne. „Ő azonban áthaladt közöttük és tovább ment.” (Lk 4, 30), - mert nem a földi hatalmak megszilárdításáért, hanem a lélek hatalmának szolgálatáért érkezett. Meglepte Ő a népet is, amikor tanított, gyógyított és halottakat támasztott fel. A földi szenvedések felvállalásával pedig a meglepetések határaihoz vezette követőit, akik nem tudtak mit kezdeni alázatba öltözött uralmával. Az üres sír már csak tetőpontja lehetett ennek a történetnek. Mert aki az igazi életre tanított, az nem maradhatott a halál sötétségében. Megsemmisítette azt, hogy továbbra is az életre vezessen!

Kedves Testvéreim! Jézus élettörténete a húsvéti eseményben éri el tetőpontját. Megváltásunkat ugyan a kereszten elszenvetett halála hozta meg, de ennek folytatását is fel akarta tární előttünk. A halál feletti győzelme a megújult életről szól. A húsvéti út ennek megértését és elfogadását jelenti: Jézus Krisztusban Isten feltárta magát az embernek, hogy lerombolja korlátaink falát, amely mögé sokszor szívesen menekülünk. Isten feltárta magát, hogy emberi létünk ürességében helyet készítsen annak az újdonságnak, amely az igaz életről szól és amelyet nem lehet a sírkövek mögé szorítani. Látjuk-e ennek az újdonságnak jeleit és érezzük-e az ebből fakadó reményt a mindennapi életünkben? Vagy talán csak magunkkal vagyunk elfoglalva, és saját terveinket szövögetjük sírjainkban? „A követ elmozdították a sírtól...” – az élő Krisztus kilépett a holtak közül és vele együtt mindazok, akik ismerik és követik Őt!

A húsvéti út Isten hűségéről is tanúskodik. A hűség állhatatos ragaszkodást jelent valakihez vagy valamihez. De jelenti az eredetivel való azonosságot is, egyezést azzal, ami a kezdeteknél meghatározva volt. Isten hűségét idéztük fel húsvét éjszakájának ünneplésekor, amikor a választott nép szabadulásának történetében a kezdetekben már szabadságra hívott ember meghívásáról elméltünk. Mennyire megragadó Isten kitartó odafigyelése és népe melletti kiállása, mert Isten terveinek útjába nem lehet semmi akadályt gördíteni. Még a tenger is szétválik azok előtt, akiknek Isten utat készített az igazi élet felé. Ennek az isteni hűségnek Ferenc pápa egy megragadó képét tárta elénk az idej Szentév folyamán. Azt mondja a pápa, hogy ennek a hűségnek, amely Isten irgalmának a jele, arca van: „Jézus Krisztus az Atya irgalmasságának arca. ... Az Atya irgalmassága a názáreti Jézusban vált elevevé, láthatóvá, őbenne érte el csúcspontját.” – (Misericordiae Vultus 1).

Húsvét ünnepe a megértésnek és elfogadásnak az ünnepe! Mert nem egy távoli és embertől idegen Istenről és annak tetteiről szól. A hozzánk közel álló Istent érthetjük meg jobban, ha az önfeláldozás árán győzedelmeskedő életet látjuk Jézus Krisztusban, aki az üres síron keresztül az élet újdonságát hirdeti az embernek. Keresztségünk révén Isten minket is szeretetkörének vonzásába fogadott. Ezért, a keresztyén ember nem lehet tömegember. Bizony, sokszor azok vagyunk! De nem maradhatunk ennyinél! Isten hűsége kötelez arra, hogy hitünk szempontjából ne engedjünk a közömbösség hangulatának és a hamis egyszerűség, egyformaság álruhájába öltözött felületesség kísértésének. Szükség van arra, hogy megújult elköteleződéssel az új élet lehetőségéről tanúskodjunk az emberek előtt. „*Ez számunkra az öröm, a derűs nyugalom és a béke forrása. Üdvösségünk feltétele.*” – (Misericordiae Vultus 2).]

A húsvéti út nem csak Isten hűségéről és a minket megváltó Fiáról szól. Ez az út a megváltott és az életre hívott **embert** is középpontba állítja. Akár magunkra is gondolhatunk, hiszen Isten, az Ő tervében, mindegyikünket életre teremtett. Ezért nem csak szemlélői lehetünk a húsvéti eseménynek. Hívásunk a húsvét megélése és vállalása annak, amit csak Isten kezdeményezhet és valósíthat meg az ember életében. Olvassuk az ünnepi evangéliumban, hogy Mária Magdolna szavára Simon Péter azonnal elindult és az üres sírhoz sietett. (Jn 20, 3-7). Mi járta át ezt a Pétert a sírhoz vezető úton? A Mester viszontlátásának reménye? Vagy talán a tagadásból fakadó lelkiismeretfurdalás súlya? Netalán egy folytatásnak a lehetősége a Názáreti Jézus közelségében? Nem tudhatjuk! Azt azonban kiérezzük a szentírási beszámolóból, hogy Péter nem vesztette el a reményt. Kereső emberként követi a tényeket és nyitott marad az Istentől kapott esélyekkel szemben. Nem érti meg azonnal a valóságot, de azt tudja, hogy a halott Jézus nincs már a sírban és ezt nem lehet emberre hárítani. Ő is valami új előtt találja magát. És nem zárkózik el, hanem szabadon felvállalja az újdonságot!

A feltámadás csodájával Isten ismét középpontba helyezi az embert. Ezért, az üres sír közelében nem lehet csak semleges állni. Sőt, még a mérlegelésre sem jut idő! Mert az üres sír Isten szeretetének jeleként **felelősségre emlékeztet és ehhez illő állásfoglalást követel**. Ez a húsvéti ember újdonsága: felvállalni a harcot a sötétség erőivel, és fényességet nyújtani az embereknek és a világnak! A középpont, ahova az üres sír helyez bennünket forrás, ahonnan felfrissülhet minden elfáradt, irányt vesztett és magába temetkezett ember. Tárjuk fel ezt a forrást életünkben és vigyük el másokhoz megújító erejét.

Kedves Ünneplő Testvéreim! Húsvét reggele egy egészen új valóságnak a kezdetét jelenti, amely bennünk és körülöttünk is elérhető lesz akkor, amikor elindulunk, és kereséseink útján rátalálunk az üres sírra. Isten ma is cselekszik! A követ Ő hengeríti el. Nekünk csak látnunk és hinnünk kell!

Áldott húsvéti ünnepeket és a megújulás kegyelmét ajándékozza mindenkinek az Irgalmas Isten!

Nagyvárad, 2016. húsvétján
† **László s.k.**
megyéspüspök